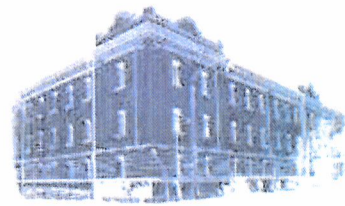

UNIwersytet w Białymstoku
WYDZIAŁ PRAWA
15-213 Białystok, ul. Mickiewicza 1
tel. 85 732 70 62, fax 85 740 60 89
www.prawo.uwb.edu.pl

Strona | 1

Białystok, 5 czerwca 2024 r.

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk
Katedra Prawa Karnego i Kryminologii

RECENZJA

osiągnięć naukowych Pana dr. Grzegorza Ocieczka sporządzona w postępowaniu habilitacyjnym

I. Podstawa prawna sporządzenia recenzji

Uchwałą nr 86/2023/2024 Rady Dyscypliny Nauki Prawne UKSW z dnia 27 lutego 2024 r. w sprawie powołania składu komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Panu dr Grzegorzowi Ocieczkowi w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne zostałam powołana w skład komisji habilitacyjnej w charakterze Recenzenta.

Jak wskazuje K. Baran w Komentarzu do wybranych przepisów ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (LEX 2020), należy zauważyć, że w porównaniu z dotychczasowym stanem prawnym przesłanki nadania stopnia doktora habilitowanego stały się bardziej czytelne, a przede wszystkim trzeba zwrócić uwagę, że zostały one ujęte wyłącznie na poziomie ustawowym. Brak

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

zatem ich konkretyzacji w rozporządzeniach. Na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie nowej Ustawy z 12 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. t.j. z 2023 r., poz. 742, 1088, 1234, 1672, 1872, 2005, z 2024 r., poz. 124, 227) obowiązywało Strona | 2 Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. z 2011 r. Nr 196, poz. 1165), co obligowało Recenzenta do przeanalizowania tych kryteriów w sposób bardzo konkretny.

W aktualnie obowiązującym stanie prawnym, stosownie do art. 219 przywołanej wyżej Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
 - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
 - b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
 - c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

Zadaniem recenzenta powołanego w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego jest dokonanie oceny czy osiągnięcia naukowe habilitanta spełniają wymienione kryteria.

W związku z powierzonym mi zadaniem przedstawiam poniżej moją ocenę osiągnięć naukowych Pana dr. Grzegorza Ocieczka.

Strona | 3

II. Posiadanie stopnia doktora

Pan dr Grzegorz Ocieczek uzyskał stopień doktora nauk prawnych Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w dniu 24.11.2015 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *„Weryfikacja zeznań składanych przez polskich świadków koronnych”* (promotor: prof. dr hab. T. Widła, recenzenci: prof. dr hab. dr h.c. E.W. Pływaczewski i dr hab. M. Trzcíński, prof. UW). Praca doktorska została wyróżniona uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego.

III. Przebieg kariery zawodowej i dydaktycznej Habilitanta

Dr Grzegorz Ocieczek uzyskał tytuł zawodowy magistra prawa w dniu 27 czerwca 1994 r. na Wydziale Prawa Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach na podstawie obrony pracy dyplomowej *„Kradzież szczególnie zuchwała”*, przygotowanej pod kierunkiem Pani Prof. dr hab. O. Górniok.

Od 2013 r. Grzegorz Ocieczek zatrudniony był na kilku uczelniach wyższych w tym: w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. Janusza Korczaka w Warszawie, a po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych na stanowisku adiunkta. W latach 2017-2020 prowadził także wykłady w Polskiej Akademii Nauk na studiach podyplomowych na kierunku zwalczania przestępczości zorganizowanej i korupcji. Od 2016 r. do chwili obecnej zatrudniony jest w Katedrze Postępowania Karnego na Wydziale Prawa i Administracji

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie na stanowisku adiunkta.

W ramach pracy dydaktycznej w ciągu całego okresu zatrudnienia Habilitant prowadził wykłady i ćwiczenia na kierunkach: Prawo, Administracja, z przedmiotów: prawo karne procesowe, organy ochrony prawnej, świadek koronny, służby specjalne.

Strona | 4

Ważną częścią pracy dydaktycznej Habilitanta jest opieka naukowa nad studentami przygotowującymi prace dyplomowe. Od roku akademickiego 2016/2017 prowadził własne seminaria, zarówno magisterskie, jak i licencjackie. Do końca roku akademickiego 2022/2023 był promotorem łącznie ponad 50 prac dyplomowych, jak również recenzentem ponad 100 prac magisterskich, zarówno na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego jak również w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. Janusza Korczaka w Warszawie.

Warto z uznaniem wyeksponować, że Habilitant był kilkakrotnie w latach 2022-2023 Przewodniczącym Turnieju Wiedzy Kryminalistycznej dla aplikantów sędziowskich i prokuratorskich im. Aleksandra Głazka, jak również w latach 2021 - 2023, członkiem Kapituły Konkursu o nagrodę I Zastępcy Prokuratora Generalnego - Prokuratora Krajowego za najlepszą rozprawę doktorską oraz najlepszą pracę magisterską 2021 r.

Wielokrotnie brał udział w przygotowaniu studentów do konkursów wiedzy z zakresu prawa karnego procesowego oraz pełnił funkcję opiekuna pomocniczego roku. Dodatkowo, wielokrotnie organizował spotkania kół naukowych prawa karnego materialnego, jak również prawa karnego procesowego z pracownikami Laboratorium Kryminalistycznym Komendy Stołecznej Policji Warszawie, jako też organizował dodatkowe zajęcia dla studentów IV oraz V roku Wydziału Prawa UKSW z zakresu medycyny sądowej we współudziale z pracownikami Zakładu Medycyny Sądowej w Warszawie.

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

IV. Ocena osiągnięcia naukowego dr. Grzegorza Ocieczka w postaci monografii „Instytucja świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym, karnoprosesowym i empirycznym”

Strona | 5

Pan dr Grzegorz Ocieczek przedstawił jako osiągnięcie naukowe monografię autorską pt.: „**Instytucja świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym, karnoprosesowym i empirycznym**” opublikowaną w 2023 r. w Wydawnictwie Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości, nr ISBN 978-83-67149-15-0, recenzenci wydawniczy monografii to prof. dr hab. dr h.c. E.W. Pływaczewski oraz prof. dr hab. L. Wilk. Liczy ona 502 strony tekstu, w tym 451 stron tekstu właściwego.

Ocena osiągnięcia naukowego została dokonana zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt. 2a Ustawy z 12 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. t.j. z 2023 r., poz. 742, 1088, 1234, 1672, 1872, 2005, z 2024 r., poz. 124, 227).

Problem badawczy podjęty przez Habilitanta został wybrany racjonalnie i posiada pełne uzasadnienie, ma przy tym charakter interdyscyplinarny. Owa interdyscyplinarność przejawia się chociażby w łączeniu wątków karnomaterialnych z szeregiem zagadnień z dziedziny kryminalistyki, jak również procesu karnego, kryminologii oraz socjologii. Tytuł monografii odpowiada w pełni jej zawartości merytorycznej.

Monografia stanowi cenne i kompleksowe opracowanie poświęcone wieloaspektowym problemom związanym z funkcjonowaniem instytucji świadka koronnego. Ma także wszelkie cechy opracowania pionierskiego, zaś podjęta problematyka ma znaczenie nie tylko dla doktryny prawa karnego materialnego, ale także procesowego oraz praktyki organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Wydaje się, że jest to lektura obowiązkowa dla aplikantów sądowych, prokuratorskich, adwokackich i radcowskich. Dla tych ostatnich w

nieco mniejszym zakresie z uwagi na ich uboższą praktykę w sprawach karnych.

Autor monografii w sposób logiczny, zrozumiały i wyważony prezentuje swoje stanowisko, co niewątpliwie świadczy o Jego dojrzałości naukowej. W wielu miejscach nie unika polemik z poglądami, które w jego ocenie nie są uzasadnione i należyście uargumentowane. Czyni to umiejętnie, bez zbędnego narzucania swego poglądu, w sposób elegancki, acz stanowczy, ale na pewno przyjęty w kanonie dopuszczalnej krytyki naukowej.

Strona | 6

Habilitant prawidłowo wykorzystał dorobek doktryny polskiej i obcej. W bibliografii wykazał ogrom publikacji naukowych, w tym łącznie ponad 350 pozycji polskojęzycznych i zagranicznych. W mojej ocenie zostały wykorzystane w zasadzie wszystkie publikacje krajowe o ważnym znaczeniu dla podjętej tematyki oraz wyselekcjonowane należyście publikacje zagraniczne. W pracy wykorzystano także bogate orzecznictwo krajowe oraz zagraniczne w tym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak również właściwe sprawozdania, raporty oraz projekty w tym między innymi Opinie Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej. Na podstawie przypisów można wskazać co najmniej 128 orzeczenia SN i sądów powszechnych. Uwadze Habilitanta nie umknęło także orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Wypada podkreślić, że przywołane judykaty zostały należyście dobrane i właściwie wykorzystane.

W pracy Autor podjął próbę udzielenia odpowiedzi na główne pytanie badawcze, które sformułował prawidłowo w postaci problemu:

Czy instytucja świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym oraz karnoprosesowym spełnia w chwili obecnej swoją rolę w procesie karnym?

Z tak określonego problemu głównego wynikały następujące problemy szczegółowe, które zostały odrębnie wyeksponowane w stosunku do świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym oraz karnoprosesowym.

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

I tak, wobec świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym szczegółowe problemy dotyczyły następujących zagadnień:

1. Czy obecny kształt prawny instytucji świadka koronnego *in sua causa* opisany w art. 60 § 3 k.k. powinien ulec modyfikacji prawnej?

Strona | 7

2. Z czyjej inicjatywy podejrzany, który zdecydował się podjąć współpracę z organami ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości winien skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary opisanego w art. 60§3 k.k.?

3. Czy istnieje konieczność zmian redakcyjnych przepisu art. 60§3 k.k. poprzez m.in. wykreślenie zwrotu „w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa,” i zastąpieniu go zwrotem „w stosunku do sprawcy współdziałającego z inną osobą w popełnieniu przestępstwa”, co skutkowałoby możliwością skorzystania z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary przez sprawcę popełniającego przestępstwo w konfiguracji co najmniej dwuosobowej?

4. Jakimi motywami, zdaniem przedstawicieli organów ścigania (Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Komendy Głównej Żandarmerii Wojskowej oraz prokuratorów będących przedstawicielami wszystkich jednostek organizacyjnych prokuratury) kierują się podejrzani podejmujący współpracę z organami ścigania w zamian za możliwość skorzystania z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary?

5. Czy instytucja świadka koronnego *in sua causa* jest w dostatecznym stopniu wykorzystywana w bieżącej pracy organów ścigania?

6. Czy wyłącznie sąd orzekający powinien decydować o nadzwyczajnym złagodzeniu kary w stosunku do świadka koronnego *in sua causa*?

7. Czy w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury przeprowadzane są szkolenia w zakresie prawidłowej metodologii pracy

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

z „małym świadkiem koronnym” oraz jego poprawnego wykorzystania procesowego ze szczególnym uwzględnieniem weryfikacji składanych przez niego wyjaśnień?

8. Jak oceniają wiarygodność „małego świadka koronnego” przedstawiciele organów ścigania? Strona | 8

Z kolei w odniesieniu do świadka koronnego w ujęciu karnoprocesowym problemy szczegółowe ogniskowały się na następujących zagadnieniach:

1. Czy zachodzi konieczność ewentualnej modyfikacji przepisów dotyczących świadka koronnego?
2. Czy instytucja ta jest w sposób dostateczny wykorzystywana przez organy ścigania?
3. Jaki wpływ wywiera sytuacja rodzinna polskich świadków koronnych, a w szczególności czy ma ona związek z podjęciem przez podejrzanych działalności przestępczej przed uzyskaniem przez nich statusu świadka koronnego, jak również czy najbliżsi akceptacją tego rodzaju działalność przestępczą przyszłych świadków koronnych?
4. Jakimi motywami, kierują się przyszli świadkowie koronni podejmując współpracę z organami ścigania?
5. Skąd pochodziła inicjatywa dotycząca podjęcia współpracy przez członka zorganizowanej grupy przestępczej z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości?
6. Czy program ochrony świadków koronnych spełnia oczekiwania świadków koronnych?
7. Czy zeznania świadków koronnych z perspektywy przedstawicieli organów ścigania posiadają walor wiarygodności?

W wyżej wskazanym obszarze wypada zauważyć, że Autor pracy bardzo często dotyka zupełnie nowych obszarów badawczych, bądź pogłębia dotychczasowy stan wiedzy. Nieopracowane do tej pory było chociażby zagadnienie związane z sytuacją rodzinną świadków koronnych w ujęciu karnoprocesowym, a przede wszystkim jej wpływem zarówno na podjęcie przestępczej aktywności, jak również skłonienie świadków koronnych do współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Strona | 9

Przedstawiona do recenzji praca posiada przede wszystkim charakter empiryczny, chociaż Autor nie pominął również aspektów teoretycznych związanych z opisywaną instytucją. W badaniach dotyczących instytucji świadka koronnego wykorzystana została przede wszystkim technika ankietowa.

Z uwagi na charakter badania oraz kategorię osób biorących udział w badaniu odstąpiono od przeprowadzenia tzw. badań audytoryjnych. Ankieta zawierała następujące rodzaje pytań:

1. pytania zamknięte o charakterze dysjunktywnym;
2. pytania zamknięte o charakterze koniunktywnym;
3. pytania półotwarte zawierające kafeterię przygotowanych uprzednio odpowiedzi, gdzie przewidziano jednocześnie możliwość swobodnej wypowiedzi;
4. pytania otwarte o charakterze opisowym;
5. pytania filtrujące mające na celu eliminację potrzeby odpowiedzi respondentów nie wypowiadających się w niektórych z zadanych pytań;
6. pytania projekcyjne mające na celu ocenę funkcjonowania instytucji świadka koronnego przez samych zainteresowanych oraz wykorzystywanie ich uwag w ewentualnym procesie legislacyjnym.

Zaznaczyć należy, iż celem wyciągnięcia jak najbardziej rzetelnych i trafnych wniosków z przeprowadzonych badań zdecydowano się dodatkowo na przeprowadzenie badań o charakterze eksperckim z przedstawicielami organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości w zakresie instytucji świadka koronnego. Strona | 10

Pod względem strukturalnym praca została podzielona na siedem części: wprowadzenie, pięć rozdziałów merytorycznych i zakończenie. Systematyka pracy stanowi odzwierciedlenie przyjętego toku rozważań Autora. Podział ten nie budzi zastrzeżeń i należy go w pełni zaakceptować po pozytywnej ocenie.

Wypada docenić trud Autora włożony w przeprowadzone badania empiryczne, które starały się wypełnić lukę badawczą w zakresie opisywanej instytucji, tym bardziej, że w badaniach naukowych, co jest wyjątkową rzadkością, osobisty udział brali zarówno sami świadkowie koronni, jak również wyjątkowo liczna grupa przedstawicieli organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości, którzy mieli bezpośredni kontakt z tymi jakże ważnymi w zakresie zwalczania najgroźniejszej przestępczości instytucjami.

W pracy jasno zaakcentowany został cel, problem główny i szczegółowe problemy badawcze, sformułowano odpowiadające im hipotezy oraz dokonano ich weryfikacji, co pozwoliło w sposób komplementarny i czytelny sformułować wnioski w stosunku do wszystkich postawionych przez Autora pytań. Pod tym względem praca jest kompletna, wręcz drobiazgowa. Do chwili opublikowania pracy Habilitanta istniała luka badawcza w zakresie szeroko rozumianej instytucji świadka koronnego, w związku z tym wydaje się, iż tego rodzaju badania mają decydujące znaczenie w odniesieniu do kształtu ww. instytucji w przyszłości.

Spośród licznych wniosków o różnym stopniu ogólności fundamentalne znaczenie ma ustalenie, że instytucje świadka koronnego w znaczeniu

materialnoprawnym oraz karnoprocesowym spełniają swoją rolę procesową w obecnym systemie prawnym i są w dostateczny sposób wykorzystywane przez organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości.

Potwierdziła się także częściowo założona hipoteza dotycząca konieczności przeprowadzenia korekty ustawodawczej w zakresie funkcjonowania instytucji świadka koronnego *in sua causa*. Zdaniem większości ankietowanych (1874 osoby, co stanowiło 79% wszystkich poddanych badaniu ankietowemu), było zdania, iż inicjatywa dotycząca przyznania statusu świadka koronnego *in sua causa* winna pochodzić od prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze (s. 446 monografii). W tym miejscu zauważyć należy, iż sformułowany przez Autora postulat wspomnianej powyżej zmiany legislacyjnej został wprowadzony przez ustawodawcę na mocy tak zwanej nowelizacji lipcowej, czyli Ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2600).

Autor zaproponował także kolejne zmiany legislacyjne w odniesieniu do instytucji tak zwanego „małego świadka koronnego”. Sformułowane propozycje są dojrzałe i ze wszech miar godne rozważenia. I tak, zaproponował korektę art. 60 k.k. poprzez wprowadzenie następujących zmian:

1. Dotyczących współdziałania przyszłego świadka koronnego z inną osobą, a co za tym idzie zastąpienie zwrotu: „Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa (...)” zwrotem: „Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego co najmniej z inną osobą w popełnieniu przestępstwa (...)”.

2. Związanych z koniecznością, aby warunkiem niezbędnym do uzyskania statusu „małego świadka koronnego” był obowiązek obligatoryjnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem lub też zwrotu nienależnie uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej, Strona | 12 a w związku z tym proponowany kształt tego obowiązku mógłby brzmieć w sposób następujący: Art. 60§3b k.k.: *„Sąd stosując nadzwyczajne złagodzenie kary w wypadku określonym w §3 zobowiązuje podejrzanego do naprawienia w całości lub w części szkody wyrządzonej przestępstwem lub też zwrotu nienależnie uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej”*. (s. 311-316 monografii).

Habilitant wyprowadził po gruntownych badaniach kolejne interesujące wnioski końcowe dotyczące świadka koronnego w ujęciu karnoprocesowym. I tak:

1. Sytuacja rodzinna świadków koronnych ma zdecydowanie wpływ na kształtowanie postaw i zachowań podejmowanych nie tylko przez kandydata na świadka koronnego, ale również świadka koronnego. Poza tym negatywne wzorce ze strony osób najbliższych (dysfunkcje rodzinne czy występujące w otoczeniu patologie) mogły mieć wpływ na podejmowanie przez część przyszłych świadków koronnych działalności o charakterze przestępczym, które skutkowały umieszczaniem ich w Zakładach Poprawczych oraz Ośrodkach Wychowawczych (s. 403-404 monografii);
2. Koniecznym elementem, który należy usprawnić, jest kwestia związana z potrzebą dołożenia starań nad skróceniem czasu trwania postępowań, zarówno w fazie postępowania przygotowawczego, jak również sądowego (s. 404 monografii);

3. Za celowy uznać należy postulat, związany z kwestią pozyskiwania świadków koronnych wśród podejrzanych, którzy posiadają istotne informacje o popełnianych przestępstwach przez członków zorganizowanych grup przestępczych, a więc są oni uplasowani w hierarchii grupy na wyższym szczeblu organizacyjnym (s. 406 monografii);
4. Podstawowym motywem podjęcia współpracy przez świadków koronnych z organami ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości zdaniem samych świadków koronnych była kwestia związana z zapewnieniem bezpieczeństwa sobie oraz najbliższym, jak również obawa o swoje życie i zdrowie (s. 403 monografii).

Poza tym, Habilitant proponował również potrzebę wprowadzenia zmian legislacyjnych w zakresie instytucji świadka koronnego w ujęciu karnoprocesowym, które winny zmierzać między innymi do:

1. Obowiązku poddania się przez świadka koronnego na wniosek prokuratora lub właściwego sądu badaniom poligraficznym oraz psychologicznym w celu min. możliwości poczynienia ustaleń związanych z tzw. psychologicznymi kryteriami wiarygodności;
2. Rozważenia formuły związanej z obligatoryjnym wyłączeniem sędziego od orzekania w sprawie, w której składa zeznania świadek koronny, który to sędzia wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu z zeznań tego świadka koronnego;
3. Rozważenia zmiany przepisu dotyczącego możliwości ubiegania się o przyznanie statusu świadka koronnego podejrzanemu, który wcześniej zaprzestał kierowania taką grupą i w chwili składania wyjaśnień nie kieruje już zorganizowaną grupą przestępczą;
4. Wprowadzenia do Ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym art. 10 ust 1 pkt 4 związanego z uchyleniem niekaralności świadka koronnego w przypadku, gdy nie można ustalić miejsca jego

pobytu z powodu m.in. ucieczki lub ukrywania się świadka koronnego przed organami ścigania albo wymiaru sprawiedliwości (s. 400-403 monografii).

Pod względem redakcyjnym praca została przygotowana bardzo starannie, literówki są nieliczne i należy uznać, że stanowią przypadek, a nie regułę, nadto nie obciążają samego Habilitanta, gdyż piecza nad edycyjną stroną pracy należy do Wydawnictwa, w tym wypadku do Wydawnictwa Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości.

Strona | 14

Wypada także z dużym uznaniem odnieść się do pieczołowitej pracy zaprezentowanej w formie 134 wykresów oraz 57 tabel, wykonanych z najwyższą starannością i znakomicie ułatwiających percepcję pracy.

Dodać należy, iż rozprawa powinna stać się obowiązkową lekturą dla ustawodawcy, który winien stanowić prawo w sposób racjonalny, nadto mając na względzie opinie środowisk prawniczych, a przede wszystkim przedstawicieli organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości.

Po wnikliwym zapoznaniu się z tekstem pracy, bez żadnych wątpliwości stwierdzam, że przedstawione przez Habilitanta osiągnięcie naukowe w postaci dzieła pt. „Instytucja świadka koronnego w ujęciu materialnoprawnym, karnoprocesowym i empirycznym” opublikowanego w 2023 r. w Wydawnictwie Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości, oceniam pozytywnie i bardzo wysoko. Nie mam również wątpliwości, że stanowi ono znaczny wkład Habilitanta w rozwój prawa jako dyscypliny naukowej w rozumieniu art. 219 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

V. Ocena pozostałego dorobku naukowego innego niż przedstawiona monografia habilitacyjna składającego się na osiągnięcia naukowe Habilitanta

Dorobek Kandydata pod względem ilościowym należy określić jako obszerny. W jego skład wchodzi – 46 pozycji, z czego 40 zostało opublikowanych po uzyskaniu stopnia naukowego doktora (3 monografie, 7 rozdziałów w monografiach naukowych i materiałach konferencyjnych, 30 publikacji w czasopismach naukowych). Do liczby tej należy dodać współredakcje naukowe monografii wieloautorskich.

Strona | 15

Publikacje charakteryzujące się interdyscyplinarnością utrzymane są w ogólnie pojmowanym nurcie karnistycznym, w skład którego wchodzi przede wszystkim opracowania z zakresu prawa karnego materialnego, procesowego oraz kryminologii. Płaszczyzna zainteresowań Habilitanta jest szeroka i różnorodna, co należy z satysfakcją docenić. Jego dorobek „punktowy” jest bardzo dobry, publikował zarówno w czasopismach, punktowanych, jak też w innych formach upowszechnienia wyników swoich prac. Według danych zawartych w Publish or Perish – programie analizującym cytowania - na dzień złożenia wniosku h-indeks wynosił 3. To zdecydowanie dobre wyniki w przypadku niesamodzielnego pracownika nauki.

Pierwszym z wyeksponowanych zainteresowań badawczych są kwestie związane z szeroko rozumianą instytucją świadka koronnego (w ujęciu prawnomaterialnym oraz karnoprocessowym), w tym przede wszystkim z jej praktycznym wykorzystaniem w pracy organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Prowadzone przez Habilitanta od ponad 12 lat badania nad instytucją świadka koronnego powiązane były z jego wieloletnim doświadczeniem zawodowym jako prokuratora, zatrudnionego w Wydziałach do Spraw Przestępczości Zorganizowanej prokuratur różnych szczebli organizacyjnych, w tym Prokuratury Okręgowej, Apelacyjnej oraz Naczelnej

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Prokuratury Wojskowej, co z całą pewnością miało wpływ na jakość prowadzonych badań.

Nurt ten niewątpliwie stanowi pokłosie pracy doktorskiej nt.: Weryfikacja zeznań składanych przez polskich świadków koronnych” Warszawa 2016, ss. 351. Strona | 16
Odnotować tu należy monografię pt.: „Instytucja świadka koronnego w znaczeniu karnoprocesowym. Ostatnie 15 lat funkcjonowania”, Warszawa 2023 ss. 122 oraz 6 artykułów, w których zagadnienia te istotnie poszerzono i pogłębiono. W nurcie tym osobną perspektywę badawczą można zauważyć w tekstach: „Przyczyny podjęcia współpracy przez świadków koronnych z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości na podstawie badań przeprowadzonych w latach 2001-2020”, (w:) Wokół kryminalistyki. Nauka i praktyka. Księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi Tadeuszowi Widle, (red.) D. Zienkiewicz, Toruń 2021, s. 507-523; „Mały świadek koronny. Geneza wprowadzenia instytucji. Częściowa analiza wyników badań,” (w:) Współczesne problemy procesu karnego, (red.) M. Wielec, G. Ociecek, B. Oręziak, J. Repeć, K. Łuniewska, Lublin 2021, s. 421-455 czy też „Sytuacja rodzinna świadków koronnych przed podjęciem współpracy z organami ścigania. Prezentacja wyników badań” (w:) Badania kryminologiczne a praktyka. Perspektywa krajowa i międzynarodowa, (red.) E.W. Pływaczewski, D. Dajnowicz-Piesiecka, E. Jurgielewicz-Delegacz, Warszawa 2021, s. 32-50. Pierwsza z wymienionych publikacji ogniskuje się na kwestiach dotyczących przyczyn podejmowania współpracy przez świadków koronnych z przedstawicielami organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości. Badania związane z tą problematyką przeprowadzone zostały w latach 2001-2020 r. przez Z. Rau oraz Habilitanta. Ważnym aspektem badań było to, iż zasięgiem swoim objęły one każdorazowo co najmniej 50 procent populacji świadków koronnych, co z kolei przyczyniło się do tego, iż uzyskane wyniki były w pełni wiarygodne w odniesieniu do całej populacji badanych. Kolejna publikacja głównego nurtu badawczego miała bezpośredni związek z instytucją tak
Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ociecezka

zwanego „małego świadka koronnego” a w swej treści opisuje między innymi przyczyny wprowadzenia tej jakże kontrowersyjnej instytucji, która od wielu lat jest poddawana krytyce przez część środowisk prawniczych chociażby z uwagi na walor wiarygodności tego źródła dowodowego.

Strona | 17

Pozostałe publikacje z wyżej wymienionego obszaru mieszczą się na pograniczu kryminologii oraz procesu karnego, przy czym Autor poszerza dotychczasowe horyzonty chcąc postawić przysłowiową „kropkę nad i” w ramach opisywanych instytucji. Uwadze Habilitanta nie umknął również tak ważny aspekt jakim są konstytucyjne i kodeksowe kontrowersje związane z instytucją świadka koronnego. Ta tematyka badawcza poruszona została bowiem w publikacji pt. „Konstytucyjne i kodeksowe kontrowersje związane z instytucją świadka koronnego”, Tom LX: Państwo Konstytucja Prawo. Księga pamiątkowa poświęcona Sędziemu Trybunału Konstytucyjnego Profesorowi Henrykowi Ciochowi, Warszawa 2018, s. 273-287. W ramach głównego nurtu badawczego, Autor był uczestnikiem projektu badawczego zorganizowanego pod auspicjami Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości prowadzonego w 2022 r. W ramach tego projektu przeprowadził on na wyjątkowo szeroką skalę badania, w których zaprezentowana została analiza zarówno aktów oskarżenia, jak również wyroków sądów pierwszej i drugiej instancji, w których jako główne źródło dowodowe wykorzystano zeznania świadków koronnych w ujęciu karnoprosesowym. Przedmiotowe badania na tak dużą skalę nie były dotąd prowadzone w naszym kraju. Obejmują one swoim zasięgiem ostatnie piętnaście lat funkcjonowania instytucji świadka koronnego w Polsce. Celem badań było unaocznienie kwestii związanych z wykorzystaniem instytucji świadka koronnego, z perspektywy wyrokowania, jak również wywołanie dyskusji dotyczącej kształtu tejże kontrowersyjnej instytucji. Zwieńczeniem wspomnianego projektu było wydanie monografii naukowej pt. „Instytucja świadka koronnego w znaczeniu karnoprosesowym. Ostatnie 15 lat

funkcjonowania. Warszawa 2023”, Wydawnictwo Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości.

Kolejną ważną płaszczyzną badań naukowych są kwestie odnoszące się do zwalczania i przeciwdziałania przestępczości korupcyjnej. Szczególną uwagę poświęcono zagadnieniom związanym z rozwiązaniami procesowymi dotyczącymi w szczególności prawa dowodowego w zakresie zwalczania przestępczości o charakterze korupcyjnym zarówno w Polsce, jak również w innych krajach, w tym między innymi w Stanach Zjednoczonych, Austrii, Australii, Mołdawi, Ukrainie czy też na Węgrzech. W wyniku przeprowadzonych na szeroką skalę badań w tym zakresie wydanych zostało kilka serii artykułów w tym między innymi: Test integralności. Analiza prawno – porównawcza, Prokuratura i Prawo Nr 1 z 2018 r., s. 56-81, Test integralności. Badania empiryczno-porównawcze, Prokuratura i Prawo Nr 1 z 2019 r. s. 141-159, Test integralności na przykładzie rozwiązań węgierskich, (red. W. Mazurek) (w:), Oblicza bezpieczeństwa. Wyzwania i zagrożenia. Kraków 2017, s. 79-97 jak również: Zwalczanie przestępczości korupcyjnej na Ukrainie. Analiza organów ochrony oraz wybrane *case study*. (część I), Prawo w Działaniu Nr 41 z 2020, s. 209-229, Zwalczanie przestępczości korupcyjnej na Ukrainie Analiza konstrukcji proceduralnych oraz wybrane organy antykorupcyjne (część II), Prawo w Działaniu Nr 43 z 2020 r., s. 145-160.

Pierwsza seria artykułów związana była z wyjątkowo kontrowersyjnym narzędziem pracy operacyjnej jakim jest test integralności, który mimo towarzyszących mu dyskusji, wykorzystywany jest z powodzeniem przez część krajów na świecie. Narzędzie to można porównać do kontrolowanego wręczenia korzyści majątkowej.

Z kolei druga seria artykułów poświęcona została kwestiom związanym ze zwalczaniem przestępczości korupcyjnej na Ukrainie, która, co nie stanowi żadnej tajemnicy, ma wyjątkowo poważny problem z tego rodzaju

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

przestępczością, porównywalną w skali do przestępczości lat 90-tych XX wieku w naszym kraju. Dodatkowo, w zakresie tematyki korupcyjnej Autor opisał najnowsze zmiany w ustawodawstwie Republiki Włoskiej w zakresie zwalczania przestępczości korupcyjnej. Efektem tych dociekań badawczych było wydanie publikacji pt. „Wybrane aspekty zwalczania zorganizowanej przestępczości korupcyjnej we Włoszech” – Księga Jubileuszowa Wojciecha Kotowskiego (red.) B. Sygit, Warszawa 2023 r. Strona | 19

Trzeci obszar aktywności naukowej obejmuje kwestie o charakterze karnoprocesowym w zakresie zwalczania szeroko rozumianej przestępczości zorganizowanej, w tym między innymi o charakterze kryminalnym (narkotykowym), jak również gospodarczym. Na tym polu badawczym Habilitant był autorem ośmiu publikacji, w tym jednej anglojęzycznej.

Jak sygnalizuje sam Autor „podstawowym impulsem do zajęcia się niniejszą tematyką jest stosunkowo dynamicznie rozwijająca się w naszym kraju przestępczość zorganizowana o charakterze narkotykowym oraz gospodarczym”, z czym nie sposób się nie zgodzić. Przykładem tego typu publikacji były: „Przestępczość zorganizowana w ujęciu statystycznym” (część I 1998-2003), Prokuratura i Prawo nr 5 z 2022, „Przestępczość zorganizowana w ujęciu statystycznym ze szczególnym uwzględnieniem przestępczości o charakterze narkotykowym” (część II 2004-2021), Prokuratura i Prawo nr 6 z 2022, „Praktyczne aspekty zwalczania przestępczości narkotykowej dokonywanej w „świecie realnym” i cyberprzestrzeni”, Prokuratura i Prawo nr 7-8 z 2022 r., s. 237-270, „Wybrane zagadnienia związane ze zwalczaniem zorganizowanej przestępczości VAT w ujęciu praktycznym”, Prokuratura i Prawo nr 11, z 2022 r., „Międzynarodowe kierunki zagrożenia przestępczością narkotykową”, Humanistyczne Zeszyty Naukowe, nr 18 (2015), s. 109-133, „Przyczyny rozwoju przestępczości w kraju z uwzględnieniem przestępczości o charakterze narkotykowym”, Humanistyczne Zeszyty Naukowe, nr 19 (2016), s.

197-221, jak również „Combating organized economic crime in Poland. Selected organizational and statistical aspects“. Central European Journal of Comparative Law nr 2023/1.

W wyszczególnionych wyżej publikacjach Habilitant nie tylko koncentruje się na danych statystycznych poddając je pogłębionej analizie, lecz również prezentuje rozwiązania prawne mogące usprawnić proces zwalczania tej jakże niebezpiecznej sfery przestępczości. Przykładem może być artykuł naukowy związany ze zwalczaniem zorganizowanej przestępczości VAT, który opublikowany został w periodyku Prokuratura i Prawo nr 11 z 2022 r. W opracowaniu tym zaprezentowano praktyczne aspekty zwalczania najpoważniejszej przestępczości o charakterze gospodarczym sięgając między innymi do obowiązujących Wytycznych Prokuratora Generalnego Nr 5/17 z dnia 10 sierpnia 2017 r. Opisano także wyjątkowo skuteczne narzędzia pomocne przy zwalczaniu tego rodzaju przestępczości, czyli np. instytucję konfiskaty rozszerzonej z art. 45 §2 k.k., jak również tak zwaną „zbrodnię vatowską” z art. 271 a k.k.

Kolejny, mniej obszerny, ale dość charakterystyczny nurt badawczy w dorobku Habilitanta koncentruje się wokół problematyki prawnokarnej związanej może nie w całości bezpośrednio z tak zwaną przestępczością zorganizowaną, lecz z całą pewnością odgrywającą istotne znaczenie w tej sferze. Można tu odnotować 3 pozycje, spośród których najciekawsze ujęcie przedstawiono w publikacjach pt. „Instytucja świadka anonimowego. Wybrane zagadnienia”. Prokuratura i Prawo nr 7-8 z 2021 r., s. 82-104, „Przestępstwa z nienawiści,” KSSiP, zeszyt 2 (46) 2022, s. 37-58, „Działalność Prokuratury i Policji w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi w kontekście dynamicznie zmieniającej się sytuacji militarnej na świecie”, WPP, nr 2/2022 r., s. 5-40.

Habilitant podejmował również działalność naukową na innych płaszczyznach badawczych, zwłaszcza w zakresie prawnokarnej ochrony funkcjonariuszy publicznych (2 pozycje). Przykładem mogą być publikacje pt. „Zagrożenia fałszywymi depozycjami procesowymi świadków i podejrzanych wobec funkcjonariuszy publicznych. Wybrane zagadnienia (część I)” - KSSiP, zeszyt 2(50) 2023, s. 7-18, „Zagrożenia fałszywymi depozycjami procesowymi świadków i podejrzanych wobec funkcjonariuszy publicznych. Wybrane zagadnienia” (część II) - KSSiP, zeszyt 3(51). 2023 s. 5-18. Strona | 21

Dodatkowo Habilitant podejmował także tematykę związaną z przestępczością młodzieży (2 publikacje), czego przykładem niech będą publikacje pt. „Przestępczość młodzieży w ujęciu penitencjarnym”, Humanistyczne zeszyty Naukowe nr 17 (2017), s. 179-199 jak również publikacja anglojęzyczna: „Recidivism of Juvenile Offenders”, Prawo w Działaniu nr 38 z 2019 r., s. 78-90.

Problematyka związana z przestrzeganiem praworządności na terenie Zakładów Karnych i Aresztów śledczych w Polsce została podjęta w ramach realizacji projektu badawczego pt. „Pilotażowe kompleksy penitencjarne”. Moduł nr 2 pod nazwą: „Modernizacja systemu szkolenia kadry Służby Więziennej”. Projekt był realizowany przez Wyższą Szkołę Wymiaru Sprawiedliwości w partnerstwie z Dyrektoriatem Norweskiej Służby Więziennej (KDI), University College of Norwegian Correctional Service (KRUS). Projekt badawczy realizowany był w ramach Programu Operacyjnego „Sprawiedliwość” finansowanego z Norweskiego Mechanizmu Finansowego 2014-2021, ze środków funduszy norweskich i środków krajowych. Czas trwania projektu to: październik 2020 r. - grudzień 2023 r. W ramach projektu przeprowadzone zostały badania na terenie zakładów karnych w Polsce w zakresie przestrzegania praworządności. Efektem wspomnianego projektu

badawczego ze strony Habilitanta był przygotowany obszerny artykuł (raport) pt. „Przestrzeganie praworządności na terenie Aresztów Śledczych i Zakładów Karnych w Polsce. Badania empiryczne”, który opublikowany został na łamach kwartalnika: Law Education Security 2023.

Strona | 22

Wspomniane wyżej wybrane teksty Habilitanta zostały przygotowane i opracowane na wysokim poziomie merytorycznym, przy użyciu komunikatywnego języka. Są one interesujące naukowo, wnikliwe, często poruszające zagadnienia wcale nieopracowane lub też skromnie przeanalizowane w doktrynie prawa karnego.

Wypada zauważyć, że Habilitant publikuje w czasopismach o uznanej renomie w środowisku prawniczym, recenzowanych na zasadzie „podwójnie ślepej” recenzji, co już samo w sobie gwarantuje wysoki poziom merytoryczny.

Oceniając aktywność konferencyjną Habilitanta należy stwierdzić, że prezentował On wyniki swoich badań podczas konferencji naukowych, w tym o charakterze międzynarodowym. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora uczestniczył w ponad 70 konferencjach, z czego w większości był to udział czynny (referaty, głos w dyskusji plenarnej, moderator panelu). Znaczna część konferencji to konferencje międzynarodowe, w tym między innymi część wygłoszonych referatów owocowała udziałem w wieloautorskich monografiach pokonferencyjnych. Konferencje te w większości obejmowały problematykę prawa karnego materialnego, procesowego, kryminalistyki oraz kryminologii ze szczególnym uwzględnieniem problematyki dotyczącej zwalczania przestępczości zorganizowanej. Szczególną uwagę zwrócić należy na kilka konferencji, w tym między innymi na: konferencję, która odbyła się w Paryżu w dniach 30-31 marca 2017 r. w ramach OECD, gdzie w głównym panelu Habilitant wygłosił referat pt: „State-owned enterprises in the marketplace: How to avoid corrupt practices”, jak również na serie konferencji w ramach Krynica

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieczka

Forum 2022 oraz 2023, gdzie Kandydat do uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego poruszał tematykę szpiegostwa oraz ochrony infrastruktury krytycznej.

Wypada zauważyć, że Kandydat po uzyskaniu stopnia naukowego doktora uczestniczył również w komitetach naukowych konferencji, w tym między innymi I Ogólnopolskiej konferencji naukowej: „Kształtowanie bezpiecznej przestrzeni i cyberprzestrzeni w interdyscyplinarnym dyskursie naukowym współdziałania ze Służbą Więzienną” zorganizowanej w marcu 2023 r. w Warszawie, jak również międzynarodowej konferencji naukowej: „Wyzwania i zagrożenia w obszarze bezpieczeństwa publicznego” zorganizowanej w maju 2022 r. w Kaliszu przez Instytut Nauk o Bezpieczeństwie Szkoły Wyższej Wymiaru Sprawiedliwości.

Podsumowując, analiza dorobku naukowego innego niż osiągnięcie naukowe wskazane przez Habilitanta, konferencji w których brał udział i które współorganizował, pozwala na stwierdzenie, że dr Grzegorz Ociecek wykazuje się istotną aktywnością naukową na tym polu.

VI. Ocena aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

Dr Grzegorz Ociecek aktywnie uczestniczy w życiu naukowym uczelni, w której jest zatrudniony. Jego zaangażowanie zaowocowało satysfakcjonującą ilością publikacji naukowych na wysokim poziomie merytorycznym. Pozytywną ocenę dorobku potwierdzają także jego nominacje w konkursach na najlepszego wykładowcę akademickiego. Należy docenić także wkład

Prof. zw. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Recenzja dorobku naukowego dr. Grzegorza Ocieceka

organizacyjny w popularyzowanie polskiej nauki, a w szczególności procesu karnego oraz kryminalistyki poprzez aktywny udział Kandydata w organizowane corocznie od 2016 r. dla studentów IV oraz V roku WPiA zajęcia praktyczne w Zakładzie Medycyny Sądowej w Warszawie, podczas których studenci zapoznawani są z praktycznymi aspektami oględzin zewnętrznych oraz wewnętrznych osób, wobec których istniało uzasadnione podejrzenie przestępnego spowodowania zgonu. Zajęcia praktyczne prowadzone są wspólnie z pracownikami naukowymi ZMS w Warszawie. Dodatkowo Habilitant organizował także spotkania z pracownikami Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Stołecznej Policji, gdzie studenci zapoznawali się z pracą techników oraz biegłych różnych specjalności w tym z zakresu: balistyki, genetyki, mechanoskopii, traseologii i innych.

Dodatkowo, Kandydat odbył w 2008 r. staż naukowy w ramach Programu International Visitor Leadership, organizowanego przez Departament Stanu USA w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej i terroryzmu. W ramach wyżej wymienionego programu brał On udział w debatach na terenie New York University (NYU) w Nowym Jorku, University of the Potomac oraz Naval Postgraduate Scholl w Monterey gdzie wygłaszał referaty nt.: "Combating organize crime in Poland", "Methods of counteracting terrorism in Poland"; "The use of the crown witness in the Polish criminal procedure". Warto przy tym zauważyć, że New York University (NYU) to największa uczelnia w Nowym Jorku i jedna z największych w USA.

Habilitant odbył również w 2017 r. wizytę studyjną w Londynie związaną z wymianą polsko-angielskich doświadczeń dotyczących m.in.: konfiskaty rozszerzonej oraz przepadku przedsiębiorstwa. W trakcie spotkań z przedstawicielami The Insolvency Service oraz przedstawicielami krajowej kancelarii prawnej Clarke Willmott zajmującej się wdrożeniem w systemie

brytyjskim konfiskaty mienia wygłosił referat.: “Problems related to asset recovery in Poland”.

Aktywność naukowa Habilitanta w więcej niż jednej uczelni polegała również na udziale w niecyklicznych konferencjach oraz w publikacjach wydawanych przez inne jednostki, przede wszystkim Uniwersytet w Białymstoku czy też Wyższą Uczelnię Korczaka w Warszawie, Uniwersytet Wrocławski, Uniwersytet Śląski w Katowicach, jak również Państwową Wyższą Szkołę Zawodową w Raciborzu.

Strona | 25

Kryterium aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej jest nowym kryterium w zakresie oceny, wprowadzonym na podstawie Ustawy z 12 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. t.j. z 2023 r., poz. 742, 1088, 1234, 1672, 1872, 2005, z 2024 r., poz. 124, 227). Kryterium to nie było wymienione w obowiązującym poprzednio Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. z 2011 r. Nr 196, poz. 1165). Pomimo tego, że aspirujący do stopnia doktora habilitowanego zostali w pewnym stopniu zaskoczeni tym nowym kryterium, to działalność Kandydata należy ocenić wysoce pozytywnie we wskazanym zakresie.

W odniesieniu do współpracy z uczelniami zagranicznymi wypada podkreślić, że mimo sytuacji pandemicznej, która absolutnie takiej współpracy, a już na pewno wymianie akademickiej nie sprzyjała, Kandydat posiada wystarczającą zdaniem Recenzenta kartę w tym obszarze.

VII. Ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego Habilitanta

Ocena dorobku dydaktycznego Habilitanta powinna się opierać się szerokiej gamie przedmiotów, jakie wykłada na różnych kierunkach macierzystego Wydziału oraz wyjątkowo dużej liczbie prac dyplomowych, które powstawały pod Jego kierunkiem. Do końca roku akademickiego 2022/2023 był promotorem ponad 50 prac dyplomowych, jak również recenzentem ponad 100 prac zarówno na macierzystym Uniwersytecie Kardynała Stefa Wyszyńskiego w Warszawie, jak również w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. Janusza Korczaka w Warszawie.

Strona | 26

VIII. Konkluzja

Analiza i ocena aktywności naukowej Pana dr. Grzegorza Ocieczka pozwala stwierdzić, że jest ona znacząca pod względem ilościowym oraz merytorycznym, jest wielowątkowa, a przy tym wartościowa pod względem walorów naukowych. Charakteryzuje się interdyscyplinarnością oraz wnikliwym spojrzeniem na analizowane zagadnienia i instytucje prawne.

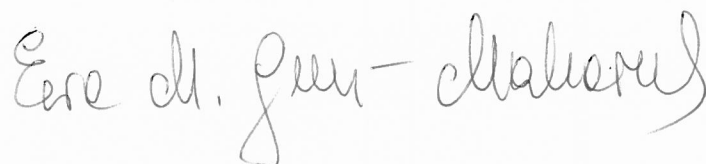
Zarówno ocena w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych Habilitanta, jak i ocena w zakresie innej aktywności naukowej wypada bardzo korzystnie. Po zapoznaniu się z dorobkiem Habilitanta jednoznacznie stwierdzam, że Jego dorobek naukowy i aktywność naukowa nie tylko całkowicie, lecz nawet z naddatkiem spełniają kryteria określone w art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. t.j. z 2023 r., poz. 742, 1088, 1234, 1672, 1872, 2005, z 2024 r., poz. 124, 227).

Habilitant posiada w swoim dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki prawne, a także wykazuje się istotną

aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Jednocześnie wnoszę o wydanie przez Komisję Habilitacyjną uchwały wyrażającej pozytywną opinię w przedmiocie nadania stopnia doktora habilitowanego Panu dr. Grzegorzowi Ocieczkowi.

Strona | 27

A handwritten signature in dark ink, reading "Ewa M. Guzik-Makaruk". The signature is written in a cursive, flowing style.

